

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/129/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1325205857
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1325205857.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Nevidánskej a Mgr. Jany Brídzikovej v spore žalobcu: REKO RECYCLING spol. s r.o., so sídlom Bokroš 5, 946 39 Iža, IČO: 31 423 876, právne zastúpený: JUDr. Karina Góghová, PhD., advokátka, so sídlom Eötvösa 1/14, 945 01 Komárno, proti žalovanému: SLOVbiz s. r. o., so sídlom Fialová 4072/5A, 851 07 Bratislava, IČO: 47 902 124, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, 821 09 Bratislava, IČO: 51 003 848, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III, č.k. 72Cb/84/2025 - 42 zo dňa 05.09.2025, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Mestského súdu Bratislava III č. k. 72Cb/84/2025 - 42 zo dňa 05.09.2025 potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd“ alebo aj ako „súd prvej inštancie“) uznesením č.k. 72Cb/84/2025 - 42 zo dňa 05.09.2025 (ďalej aj ako „napadnuté uznesenie“ alebo aj ako „napadnuté rozhodnutie“) návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia zo dňa 08.08.2025 zamietol.

2. Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „CSP“), § 325 ods. 1 a 2 CSP, § 326 ods. 1 a 2 CSP, § 343 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 CSP a § 344 CSP a § 42a ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“).

3. V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 11.08.2025 domáhal proti žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že právny úkon obsiahnutý v kúpnej zmluve - vklad povolený dňa 23.07.2024 (ďalej aj ako „kúpna zmluva“), ktorým dlžník - spoločnosť PURA W, s.r.o., so sídlom Hlavná 5539/2, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 52 216 667 (ďalej aj ako „spoločnosť PURA W“ alebo aj ako „dlžník“) previedol do vlastníctva žalovaného nehnuteľnosti evidované v súčasnosti Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX, okres: Dunajská Streda, obec: Veľké Dvorníky, katastrálne územie R. C. ako: pozemky, parcely reg. „C“ evid. na katastrálnej mape, parc. č. XXX o výmere 2 500 m² - Orná pôda, parc. č. XXX o výmere 12 061 m² - Orná pôda, parc. č. XXX o výmere 5 172 m² - Ostatná plocha, parc. č. XXX o výmere 111 m² - Zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX o výmere 6 416 m² - Ostatná plocha, parc. č. XXX o výmere 29 m² - Zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX o výmere 46 m² - Ostatná plocha, parc. č. XXX o výmere 165 m² - Ostatná plocha, parc. č. XXX o výmere 12 m² - Zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX/X o výmere 3 404 m² - Zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX/X o výmere 27 m² - Zastavaná plocha a nádvorie, parc. č. XXX o výmere 970 m² - Ostatná plocha (ďalej všetky spolu aj ako „nehnuteľnosti“ alebo aj ako „pozemky“), je voči žalobcovi právne neúčinný.

Eventuálne, pre prípad, že by sa žalobca objektívne nevedel uspokojiť z pôvodného majetku dlžníka, domáhal sa proti žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým mu súd uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu vo výške pohľadávky v sume 108 020,45 eura, príslušenstva pohľadávky, trov súdneho konania oprávneného v sume vo výške 3 181,60 eura, trov právneho zastúpenia pri exekúcii v sume vo výške 712,96 eura a trov oprávneného pri exekúcii v sume vo výške 25 eur.

Spolu so žalobou vo veci samej sa žalobca domáhal aj nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktorým by súd zriadil záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktorým sa zabezpečuje pohľadávka žalobcu priznaná mu uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 20Cb/29/2023 zo dňa 24.01.2024, v spore žalobcu proti spoločnosti PURA W o zaplataenie 129 460,45 eura s príslušenstvom, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.02.2024 a vykonateľnosť dňa 27.02.2024 (ďalej aj ako „uznesenie OS Trnava“).

Žalobca sa ďalej domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd zakázal žalovanému nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, a to zakázal, aby žalovaný prevádzal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam kúpnu, darovacou, zámennou alebo akoukoľvek inou scudzovacou zmluvou, zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva, uzatváral zmluvy o budúcej zmluve, nehnuteľnosti zaťažoval záložným právom, vecným bremenom alebo inými právami tretích osôb, vkladal ich do majetku právnických osôb, prenajímal ich, uzatváral k nim iné zmluvy a vykonával jednostranné právne úkony (napr. uznanie záväzkov a i.), ktoré sa týkajú týchto nehnuteľností a aby tretiu osobu splnomocnil na nakladanie s nehnuteľnosťami s tým, že zabezpečovacie a neodkladné opatrenie budú trvať do úplného vymoženia peňažnej pohľadávky žalobcu priznanej mu právoplatným a vykonateľným uznesením OS Trnava.

Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že v prípade úspešného uplatnenia jeho subjektívneho odporového práva bude bezprostredne postihnutý predmet plnenia sporného úkonu (kúpnej zmluvy). Na základe úspešného odporu bude teda prípustná exekúcia na majetok žalovaného, resp. na časť jeho majetku zodpovedajúceho časti majetku pôvodného dlžníka z právneho vzťahu medzi spoločnosťou PURA W a žalobcom ako veriteľom. Právoplatný rozsudok v odporovacom konaní sa vzťahuje na konkrétny exekvovateľný majetok, a nie na osobu žalovaného v tomto konaní. Zdôraznil, že žalovaný bude musieť exekúciu na sporný majetok, t. j. na nehnuteľnosti strpieť. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade už existuje vykonateľné rozhodnutie znejúce na peňažné plnenie, žalobca žiadal nariadiť zabezpečovacie opatrenie popri nariadení neodkladného opatrenia s ohľadom na individualizáciu prípadu. Poukazoval na to, že na liste vlastníctva už je evidované záložné právo v poradí ako prvé, v prospech záložného veriteľa BKS-Leasing s.r.o., IČO:31644333: „Záložné právo v prospech BKS - Leasing s.r.o., IČO:31644333 so sídlom Pribinova 4,811 09 Bratislava ,SR, na CKN parc.č.XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX, V XXXX/XX- č.z.XXX/XX“, ktoré bolo zrejme zriadené ešte v čase, kedy bol vlastníkom nehnuteľností dlžník PURA W. Žalobca mal za to, že v danom prípade je preto pri rozhodovaní súdu o tejto možnosti, pri zohľadnení ustanovenia § 151k Občianskeho zákonníka nutné posúdiť, či by sa zabezpečovacím opatrením reálne dosiahol účel sledovaný žalobcom, a to, aby sa zabránilo zmareniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Uvedené je dôležité zvážiť v prípade, že sa súd rozhodne nenariadiť zabezpečovacie opatrenie a neodkladné opatrenie popri sebe, alebo v prípade rozhodovania, ktoré z týchto dvoch opatrení, by vydal. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že dlžník sa pochybným právnym úkonom „zbavil“ exekvovateľného majetku. S poukazom na všetky ostatné skutočnosti a tvrdenia zhrnuté žalobe, ktoré podľa jeho názoru preukazovali potrebu nariadenia zabezpečovacieho opatrenia aj neodkladného opatrenia, zvlášť vyzdvihujúc vykonateľné rozhodnutie súdu na peňažné plnenie - uznesenie OS Trnava, ako aj exekučný príkaz a zoznam majetku povinného, podľa ktorého, dlžník PURA W s.r.o., nedisponuje žiadnym zexekvovateľným majetkom, mal žalobca za to, že reálne existuje obava, že exekúcia iniciovaná žalobcom ako veriteľom bude ohrozená, čím sa zmarí jeho uspokojenie ako veriteľa, a preto bolo potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu nariadením zabezpečovacieho opatrenia a tiež aj neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze nakladania so spornými nehnuteľnosťami, popri sebe. Mal za to, že faktickú potrebu a možnosť úpravy pomerov vydaním uvedených opatrení, resp. aspoň jedného z nich, justifikuje existencia objektívneho i subjektívneho odporového práva veriteľa, ktoré spočíva v proporčnom zvýhodnení jeho postavenia pred záujmom tretej osoby profitovať z majetkového prospechu získaného odporovaným právnym úkonom. Žalobca argumentoval, že z konania dlžníka (PURA W) a teda aj žalovaného

jednoznačne vyplynul záver o tom, že právam veriteľa sa musí zo strany súdu naliehavo poskytnúť právna ochrana v súlade s platným právnym poriadkom.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia skutkovo ustálil, že žalobca a dlžník - spoločnosť PURA W uzavreli zmier schválený uznesením OS Trnava, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.02.2024 a vykonateľnosť dňa 27.02.2024. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX je žalovaný výlučným vlastníkom v podiele 1/1 k celku predmetných nehnuteľností. Vlastnícke právo k nim nadobudol povolením vkladu vlastníckeho práva príslušným Okresným úradom, katastrálnym odborom, na základe právneho úkonu: Kúpna zmluva V - 4281/2024, povolenie vkladu dňa 23.07.2024. Podľa informácií o stave spracovania/podania žiadosti bol návrh na vklad podaný dňa 19.07.2024. Kúpna zmluva bola uzavretá s predávajúcim - spoločnosťou PURA W, ktorá je dlžníkom žalobcu, a ktorá bola jeho dlžníkom už aj v čase, kedy došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do vlastníctva žalovaného.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci nebola splnená jedna zo základných zákonných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia uvedených v § 343 ods. 1 CSP, a to osvedčenie existencie (dôvodnej) obavy, že exekúcia bude ohrozená. Obava z ohrozenia exekúcie je odôvodnená najmä v prípadoch, keď nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje faktické alebo práve úkony s kvantitatívnym dopadom na exekvovateľný majetok (zmenšenie majetku) alebo podľa okolností prípadu aj s kvalitatívnym dopadom na tento majetok (zmena zloženia majetku, štruktúry, likvidity, zníženie speňažiteľnosti) smerujúcim k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Žiadny z uvedených predpokladov nebol podľa názoru súdu prvej inštancie naplnený, nakoľko žalobca neosvedčil, že sa žalovaný zbavuje svojho majetku jeho predajom za nízku cenu, darovaním alebo zámenou za veci nižšej hodnoty, ani že skutočne vyvíja činnosť, ktorá by odôvodňovala potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi ním a žalovaným, a ktorá by mu spôsobovala vznik škody značného rozsahu. Súd prvej inštancie taktiež dospel k záveru, že žalobca v podanom návrhu netvrdil a predloženými listinnými dôkazmi ani neosvedčil, že žalovaný sa zbavuje majetku v jeho vlastníctve a týmto, resp. akýmkoľvek iným konaním ohrozuje budúce exekučné konanie.

Ďalej mal súd prvej inštancie za to, že v danej veci nebola splnená ani ďalšia zo základných zákonných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva sa netýkal vecí (nehnuteľností) vo vlastníctve dlžníka; nebolo totiž ani sporným, že žalobcom označené nehnuteľné veci sú vo výlučnom vlastníctve žalovaného, ktorý nie je vo vzťahu k žalobcovi v pozícii dlžníka. Zdôraznil, že ustanovenie § 343 ods. 1 CSP vyslovene uvádza, že zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka. Návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol podaný počas konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu, v ktorom dlžník nie je stranou sporu. Súd prvej inštancie pripomenul, že v sporoch o neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka (tzv. odporovacie žaloby) je aktívne legitimovaný veriteľ, ktorý má v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku a pasívne legitimovanou je osoba, v prospech ktorej sa právny úkon (ukracujúci veriteľa) urobil, t. j. pasívne legitimovanou osobou, voči ktorej žaloba smeruje v prejednávanej veci je žalovaný. Samotný dlžník ako strana sporu vo veci samej nevystupuje. V zmysle uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že pokiaľ nie je stranou sporu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia dlžník, ako to predpokladá znenie zákona, takémuto návrhu nebolo možné vyhovieť.

Súd prvej inštancie zároveň uviedol, že inštitút odporovateľnosti je inštitútom zabezpečenia výkonu rozhodnutia a zmyslom žaloby podľa §42a Občianskeho zákonníka je z pohľadu žalujúceho veriteľa dosiahnutie rozhodnutia súdu o určení, že dlžníkom učený právny úkon, ktorý skrakuje veriteľove vymáhateľné pohľadávky, je voči nemu neúčinný. Vyhovujúce súdne rozhodnutie o odporovacej žalobe potom predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu, vydaného proti dlžníkovi, domáhať výkonu exekúcie postihnutím toho, čo odporovaným (právne neúčinným) právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nielen proti dlžníkovi, ale aj voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. V prípade, že uspokojenie veriteľa z tohto majetku nie je dobre možné, musí sa veriteľ - namiesto určenia neúčinnosti právneho úkonu - domáhať toho, aby mu ten, komu z odporovateľného právneho úkonu vznikol prospech, vydal takto získané plnenie. Odporovacia žaloba je teda právnym prostriedkom, ktorý slúži na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní a to postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným právnym

úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získaného z odporovateľného právneho úkonu. Napokon, právnym dôsledkom úspešného odporovania právneho úkonu ukracujúcemu uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa je možnosť veriteľa požadovať jej uspokojenie nielen z tohto, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, ale v prípade, že to nie je možné, má veriteľ právo na náhradu aj voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade, ak by bol žalobca v spore vo veci samej úspešný, môže svoju vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi uspokojiť nielen priamo exekučným postihom nehnuteľností prevedených na žalovaného (z toho, čo ušlo z dlžníkovho majetku), ale taktiež mu zostáva zachované právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Zdôraznil, že samotný účel odporovacej žaloby, ktorá slúži k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa (žalobcu) v exekučnom konaní, preto vylučuje vznik obavy z ohrozenia exekúcie, ktorý je nevyhnutným predpokladom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia súd prvej inštancie v napadnutom uznesení uviedol, že žalobca sa s úspechom nemôže domáhať ani nariadenia neodkladného opatrenia obmedzujúceho žalovaného v prevode nehnuteľností, nakoľko aj v prípade ich prevedenia na tretie osoby sa môže úspešne domáhať od žalovaného, aby mu ako osoba, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech, vydala takto získané plnenie. Nie je pritom rozhodujúce, či by zo strany žalovaného išlo o prevod odplatný, resp. bezodplatný, pretože súdna prax pri určení výšky prospechu získaného z odporovateľného právneho úkonu nevychádza z výšky skutočne získaného prospechu, ale z výšky zohľadňujúcej trhové, časové a miestne osobitosti vzťahujúce sa na konkrétny prevod predmetu práva (teda výšky prospechu, ktorú by cudziteľ získal, ak by predmet práva previedol na inú osobu odplatne za trhových podmienok zodpovedajúcich časovým a miestnym okolnostiam prevodu, ako aj charakteru a vlastností scudzovaného predmetu práva). Z uvedeného dôvodu podľa súdu prvej inštancie odpadá nutnosť preventívne ochrániť žalobcu navrhovaným neodkladným opatrením, keď osvedčený skutkový stav (v rozpore so zákonnými predpokladmi nariadenia zabezpečovacieho opatrenia aj neodkladného opatrenia) a právny rámec inštitútu odporovacej žaloby ako takej, neposkytujú záver o existencii reálnej obavy z ohrozenia exekúcie.

S poukazom na uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a ani neodkladného opatrenia, preto návrh na ich nariadenie zamietol.

4. Proti napadnutému uzneseniu podal odvolanie žalobca dňa 18.09.2025 v zákonnej lehote, v celom rozsahu a z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhoval, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že nariadi zabezpečovacie opatrenie ako aj neodkladné opatrenie v žalobcom navrhovanom znení.

Žalobca v odvolaní uviedol, že nie je vylúčené, aby boli zabezpečovacie opatrenie a neodkladné opatrenie nariadené popri sebe. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal splnenie podmienok pre ich nariadenie. Namietal záver súdu prvej inštancie o tom, že nemožno nariadiť zabezpečovacie opatrenie, nakoľko sa netýka vecí vo vlastníctve dlžníka. Mal za to, že ustanovenie § 343 ods. 1 CSP nemožno vykladať reštriktívnym spôsobom a nie je vylúčené, aby zabezpečovacie opatrenie bolo nariadené aj proti takej osobe, proti ktorej budú smerovať majetkové nároky veriteľa ako žalobcu. V prípade žaloby na určenie neúčinnosti právnych úkonov (odporovacej žaloby) má veriteľ ako žalobca právo uspokojiť svoju pohľadávku (priamo) z majetku tretej osoby vlastniacej predmetný majetok, ktorý pôvodne patrila dlžníkovi veriteľa, t. j. takáto tretia osoba je v postavení dlžníka voči veriteľovi a vo vzťahu k majetku, ktorý nadobudla, resp. vo vzťahu k peňažnej náhrade zodpovedajúcej hodnote daného majetku, ak bol tento už prevedený na ďalšie osoby. Vyplýva to z § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Samotná žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu je svojou podstatou právnym inštitútom umožňujúcim dosiahnutie uspokojenia pohľadávky veriteľa. V tejto súvislosti poukazyval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/5/2008 zo dňa 30.06.2008. Na potvrdenie extenzívneho výkladu ustanovenia § 343 ods. 1 CSP poukazyval

aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/43/2018 zo dňa 18.01.2018 ako aj nález sp. zn. I. ÚS/118/2023. Mal za to, že v danom prípade súd prvej inštancie nezohľadnil osobitosti preskúmvanej veci, ani sa preskúmaním týchto osobitostí nezaoberal, resp. sa nimi zaoberal nedostatočne, a bez ďalšieho skúmania právnych vzťahov medzi sporovými stranami a pôvodným dlžníkom PURA W príliš formalistickým spôsobom vyslovil, že podmienka podľa § 343 ods. 1 CSP, nebola splnená, pretože nehnuteľnosti sú vo vlastníctve žalovaného a nie (pôvodného) dlžníka. Zdôraznil, že v návrhu poukazoval na narušené vzťahy medzi ním a dlžníkom PURA W, na vzťah medzi touto spoločnosťou a žalovaným, za ktoré fakticky koná tá istá osoba (čo je preukázateľné výpoveďami svedkov) a najmä vzhľadom na účelový a pochybný prevod nehnuteľností po tom, ako mal žalobca súdom vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi. Na základe uvedených dôvodov mal za to, že súd prvej inštancie predčasne vyslovil, že nie sú splnené podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a svoje rozhodnutie v týchto súvislostiach nedostatočne odôvodnil.

Ďalej sa žalobca nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci nebola splnená podmienka na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to osvedčenie dôvodnej obavy, že exekúcia bude ohrozená. Zdôraznil, že konaním, ktorého dôsledkom je zníženie hodnoty majetku, nemusí byť len jeho zbavovanie sa, ale podľa názoru žalobcu napríklad aj zriadenie záložného práva na nehnuteľnosti v prospech tretej osoby - spoločnosti BKS-Leasing s.r.o.. Poukazoval na to, že zriadením záložného práva v prospech BKS-Leasing s.r.o. na predmetné nehnuteľnosti sa ich hodnota fakticky znížila, pretože časť hodnoty je viazaná v prospech záložného veriteľa. Namietal, že existencia záložného práva ohrozuje exekúciu vykonávanú v jeho prospech, a to s poukazom na poradie záložných práv, na ekonomickú disponibilnú hodnotu pre ďalších veriteľov, ako aj možné dôsledky pre žalobcu v prípade úspechu v spore vo veci samej. Zdôraznil, že ho v štádiu konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nemožno zaťažovať povinnosťou preukázať bezprostredný úmysel dlžníka smerujúci k ohrozeniu exekúcie ale postačuje aj len obava, resp. reálna hrozba týchto úkonov zo strany žalovaného (existencia záložného práva a pochybný prevod sporných nehnuteľností).

Žalobca v odvolaní taktiež namietal aj záver súdu prvej inštancie o tom, že neboli splnené predpoklady ani na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože právny rámec inštitútu odporovacej žaloby ako takej, neposkytuje záver o existencii reálnej obavy z ohrozenia exekúcie. Toto konštatovanie súdu prvej inštancie žalobca považoval za nesprávne s poukazom na osobitosti prejednávanej veci, keď spoločnosť PURA W ho od počiatku zavádzala a zámerne svoj záväzok voči nemu neplatila, len aby získala čas; spoločnosť PURA W previedla jediný svoj zexekvovateľný majetok na žalovaného, a to zrejme za kúpnu cenu 1 euro a bez vedomia žalobcu po tom, ako sa s ním dohodla na zaplatení súdom priznanej pohľadávky; žalovaný má predmetné nehnuteľnosti zapísané v účtovnej závierke v hodnote 34 000 eur a má na nich zriadené záložné právo; existuje reálna obava, že sa žalovaný nehnuteľnosťami zbaví za neprimeranú protihodnotu a sám nebude mať žiaden majetok, ktorá situácia sa môže zopakovať aj pri ďalších nadobúdateľoch vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobca uviedol, že názor súdu prvej inštancie, že nie je vylúčené, že mu bude uhradená jeho pohľadávka hoci aj plnením, ktoré sa získa za prevod nehnuteľností, je iba predpokladom dobromyseľnosti a bonity žalovaného a tretích osôb, pričom súd prvej inštancie tejto dobromyseľnosti prisúdil vyššiu váhu ako potrebe ochrany práv veriteľa. Mal za to, že právam veriteľa, by sa v danom prípade mala poskytnúť vyššia ochrana, zohľadňujúc okolnosti prípadu, právne vzťahy a trvajúce poruchové konanie spoločnosti PURA W ako aj žalovaného voči žalobcovi a zdôraznil, že v súčasnosti nie je isté, či sa bude môcť reálne uspokojiť a domôcť svojich práv, v prípade, ak by bol v spore úspešný. Bez zabezpečenia svojich práv považoval uspokojenie svojho nároku za neisté a mal za to, že za také by ho mal považovať aj súd prvej inštancie. Argumentoval, že v záujme zabezpečenia efektívnej a spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov veriteľa, by mal súd brať do úvahy aj reálnu vymožitelnosť jeho práv, bez ohľadu na predpokladanú dobromyseľnosť a bonitu dlžníka, žalovaného, či tretích osôb. Ak by aj žalovaný predal počas tohto sporu predmetné nehnuteľnosti, nie je isté, že by za ne dostal primerané protiplnenie alebo, že by ho využil v prospech žalobcu. Zdôraznil, že ak by došlo k prevodu nehnuteľností zo žalobcu na tretie osoby, jeho právne postavenie by sa do takej miery zhoršilo, že by bolo otáznave, či sa mu oplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu v konaní vo veci samej. V tejto súvislosti poukazoval aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/337/2009, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/208/2012 a sp. zn. 9Co/47/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/278/2014 a sp. zn. 17Co/255/2016 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/23/2015. Taktiež argumentoval, že nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia nedôjde k neprimeranému zásahu do práv a oprávnených záujmov žalovaného, nakoľko ide o opatrenie, ktoré má len dočasný charakter.

5. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril v podaní zo dňa 24.10.2025 a uviedol, že žalobca vo svojich návrhoch na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia neosvedčil žiadnu priamu alebo nepriamu súvislosť osoby E. P. (konateľ žalovaného) so spoločnosťou PURA W. Popieral tvrdenie žalobcu, že E. P. „fakticky koná za dlžníka“ ako nepravdivé a spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostnej či obchodnej povesti. Zdôraznil, že žalovaný ani jeho konateľ nie sú osoby spriaznené so spoločnosťou PURA W a táto skutočnosť nebola žalobcom nijako preukázaná. Žalovaný sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v zmysle § 343 ods. 1 CSP možno nariadiť zabezpečovacie opatrenie zriadením záložného práva len na majetok dlžníka s tým, že sporné nehnuteľnosti sú v jeho výlučnom vlastníctve a dlžníkom žalobcu je spoločnosť PURA W. Taktiež poukazoval na ním predloženú kúpnu zmluvu zo dňa 14.07.2024, z ktorej vyplynulo, že bola podpísaná na notárskom úrade, E. P. nebol jej účastníkom ani podpisujúcou osobou za žalovaného a kúpna cena nebola 1 euro. Zdôraznil, že dojednaná kúpna cena bola ním uhradená, a to tak, že dňa 11.07.2024 bola prevedená suma vo výške 18 690 eur na účet súdneho exekútora a dňa 15.07.2024 bol vystavený príjmový pokladničný doklad č. PP-0016 spoločnosťou PURA W potvrdzujúci prijatie sumy vo výške 15 310 eur. Kúpna cena tak bola žalovaným zaplatená transparentne a tvrdenie žalobcu o kúpnej cene vo výške 1 euro je nepravdivé. K otázke existencie obavy z ohrozenia exekúcie žalovaný uviedol, že žalobca neosvedčil žiadnu reálnu obavu, že by vykonával akékoľvek úkony smerujúce k scudzovaniu nehnuteľností. Poukazoval na to, že od uzavretia kúpnej zmluvy do podania žaloby žalobcom uplynul viac ako jeden rok, počas ktorého žalovaný s nehnuteľnosťami nijako nenakladal a nenakladá ani teraz. Preto samotná jeho nečinnosť vylučuje tvrdené riziko zmarenia exekúcie. Taktiež poukazoval na to, že komentáre právnej vedy ani rozhodnutia iných krajských súdov nie sú pre odvolací súd v predmetnej veci právne záväzné. Mal za to, že napadnuté uznesenie je vecne aj právne správne a zodpovedá skutkovému stavu veci a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo aj ako „krajský súd“) v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP), dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne.

7. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

8. Podľa § 324 ods. 3 CSP, neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

9. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

10. Podľa § 325 ods. 2 CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby
c) nenakladala s určitými vecami alebo právami,
d) niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

11. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

12. Podľa § 326 ods. 2 CSP, k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

13. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

14. Podľa § 329 ods. 1 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní

proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

15. Podľa § 329 ods. 2 CSP, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

16. Podľa § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

17. Podľa § 344 CSP, ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Úlohou odvolacieho súdu bolo preskúmať, či odvolacie dôvody žalobcu vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súdom prvej inštancie sú dôvodné.

20. Zabezpečovacie opatrenie je inštitútom civilného sporového procesu, ktorý má posilniť istotu veriteľa, že v prípade úspechu v konaní si bude môcť svoju judikovanú pohľadávku voči dlžníkovi uspokojiť výkonom tohto záložného práva, teda až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 344 zakotvuje, že ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie, teda žalobca musí v návrhu na jeho nariadenie hodnoverne osvedčiť dôvodnosť a existenciu svojho nároku voči žalovanému a taktiež existenciu predpokladu, že budúca exekúcia bude zmarená.

21. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná, alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Súd teda na návrh môže zriadiť záložné právo, ktoré má povahu riadneho záložného práva. V prípade plurality záložných práv na predmete záložného práva garantuje záložnému veriteľovi relevantné poradie podľa dňa jeho vzniku.

22. Pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia musí súd vždy zvážiť, či zásah do práv dotknutej strany je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada tzv. primeranosti zásahu). Pokiaľ ide o majetok, na ktorý sa má vzťahovať zabezpečovacie opatrenie, musí súd zohľadniť uvedenú zásadu primeranosti zásahov do majetkových práv dlžníka, a to aj vo vzťahu k pohľadávke, na zabezpečenie ktorej súd zriaďuje záložné právo. Z hľadiska rozsahu zabezpečenia tak nesmie vzniknúť zjavný nepomer.

23. Zo zákonnej formulácie ustanovenia § 343 ods. 1 CSP možno substancovať základné predpoklady nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktoré musia byť naplnené kumulatívne:

- a) zabezpečovacie opatrenie možno zriadiť len na spôsobilý predmet záložného práva, ktorým budú veci, práva a iné majetkové hodnoty,
- b) zriadením záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku,
- c) existencia obavy z budúceho ohrozenia exekúcie.

24. Návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa žalobca domáhal zriadenia záložného práva v jeho prospech k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného na zabezpečenie svojej peňažnej pohľadávky priznanej mu právoplatným a vykonateľným uznesením OS Trnava v spore žalobcu a spoločnosti PURA W o zaplatenie 129 460,45 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol, nakoľko dospel k záveru, že žalobca nepreukázal jednu zo základných podmienok pre jeho nariadenie, a to osvedčenie existencie dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie, taktiež dôvodil, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia sa netýkal nehnuteľností vo vlastníctve dlžníka v zmysle § 343 ods. 1 CSP ale žalovaného a skonštatoval, že samotný účel odporovacej žaloby vo veci samej, ktorá slúži k uspokojeniu

vymáhateľných pohľadávok veriteľa, vylučuje vznik obavy z ohrozenia exekúcie ako nevyhnutného predpokladu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

25. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku splnenia predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keď skonštatoval, že nebola osvedčená existencia dôvodnej obavy z ohrozenia exekúcie, odvolací súd uvádza, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 21. odôvodnenia napadnutého uznesenia a to, že žalobca v konaní neosvedčil, že sa žalovaný zbavuje nehnuteľností alebo iného majetku jeho predajom za nízku cenu, darovaním alebo zámenou za veci nižšej hodnoty, ani že skutočne vyvíja činnosť, ktorá by odôvodňovala potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu a ktorá by žalobcovi spôsobovala vznik škody značného rozsahu. Zdôraznil, že žalobca v konaní netvrdil a ani neosvedčil, že žalovaný sa zbavuje majetku v jeho vlastníctve, resp. akýmkoľvek iným konaním ohrozuje budúce exekučné konanie.

Na zdôraznenie správnosti uvedených záverov odvolací súd dodáva, že zmysle ustanovenia § 343 ods. 1 CSP je jedným z kumulatívnych predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia osvedčenie obavy, že exekúcia bude ohrozená. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že táto obava však musí byť reálna a musí hroziť bezprostredne. Dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia môžu byť len skutočnosti, ktoré opodstatňujú obavu, že by prípadný výkon rozhodnutia mohol byť ohrozený. Zároveň platí, že medzi skutočnosťami, ktoré osvedčujú, že výkon rozhodnutia by bol ohrozený patrí predovšetkým (hoci nie výlučne) také konanie žalovaného, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty jeho majetku, ktorý možno výkonom exekúcie postihnúť alebo iné konanie, ktoré podstatnou mierou kvalitatívne alebo kvantitatívne nepriaznivo ovplyvňuje jeho majetkové pomery (k tomu vid'. napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Obo/144/97; zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 20/1998).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že osvedčil konanie žalovaného, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty jeho majetku, a to tým, že bolo zriadené záložné právo na predmetné nehnuteľnosti v prospech tretej osoby - spoločnosti BKS-Leasing s.r.o. a existencia tohto záložného práva ohrozuje budúcu možnú exekúciu v jeho prospech, v prípade jeho úspechu v spore vo veci samej, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z listu vlastníctva č. XXXX vyplynulo, že záložné právo na sporných nehnuteľnostiach v prospech spoločnosti BKS-Leasing s.r.o. vzniklo zápisom do katastra nehnuteľností - vklad č. V9644/2022 a že žalovaný sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností titulom kúpnej zmluvy - V4281/2024, pričom vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 23.07.2024. Z uvedeného je zrejmé, že záložné právo na nehnuteľnostiach v prospech spoločnosti BKS-Leasing s.r.o. vzniklo ešte pred prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo spoločnosti PURA W na žalovaného. Jedná sa teda o skutočnosť, ktorá neosvedčuje konanie žalovaného smerujúce k znižovaniu hodnoty jeho majetku, nakoľko nastala ešte predtým, ako nadobudol k predmetným pozemkom vlastnícke právo, a preto ju nemožno na účely posudzovania dôvodnosti návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia pričítať na ťarchu žalovaného.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obava z ohrozenia exekúcie by bola daná vtedy, ak bez nariadenia navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia by bol prípadný budúci výkon súdneho rozhodnutia ohrozený, pričom nebezpečenstvo zmarenia výkonu exekúcie musí bezprostredne a reálne hroziť. Zákon ani judikatúra pri vymedzení obsahu obavy ohrozenia exekúcie nepredpokladajú, že musí ísť výlučne o účelové konanie povinnej osoby a navyiac zamerané na zmarenie alebo sťaženie vymáhania nároku, ktorého ochrana sa príslušným prostriedkom zabezpečenia sleduje. Môže ísť teda o akékoľvek konanie povinnej osoby alebo aj o súhrn okolností na jej strane, ktoré vyvolávajú obavu ohrozenia exekúcie, avšak táto obava musí byť reálna a bezprostredná, teda musí byť naplnená v čase podania návrhu na nariadenie príslušného zabezpečovacieho opatrenia, ako aj v čase rozhodovania súdu o ňom a nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia musí bezprostredne a reálne hroziť, čo v danom prípade, vychádzajúc z obsahu tvrdení žalobcu v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a k nemu pripojených listín, naplnené nebolo. Odvolací súd mal v zhode so súdom prvej inštancie za to, že žalobca ničím neosvedčil existenciu takých skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodit' záver o ohrození exekúcie voči žalovanému. Žalobca v návrhu poukazoval najmä na nepriaznivú majetkovú situáciu svojho dlžníka - spoločnosti PURA W a nie žalovaného a vo vzťahu k žalovanému netvrdil ani neosvedčil (okrem existencie už skôr zapísaného záložného práva) také okolnosti na jeho strane, ktoré by odôvodňovali nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pokiaľ žalobca za reálnu hrozbu vo vzťahu k budúcej novej exekúcii voči žalovanému považoval aj ním namietaný prevod vlastníckeho práva k

nehnuteľnostiam z dlžníka na žalovaného bez primeraného protiplnenia, odvolací súd mal za to, že táto okolnosť je primárne dôvodom na podanie žaloby podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka o určenie neúčinnosti právneho úkonu a ktorá bude následne po riadne vykonanom dokazovaní posudzovaná súdom v meritórnom rozhodnutí vo veci samej, avšak sama o sebe bez ďalšieho neosvedčuje reálnu a bezprostrednú obavu z ohrozenia budúcej možnej exekúcie ako predpokladu pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd poukazuje na to, že len teoretická, hypotetická obava žalobcu z ohrozenia budúcej možnej exekúcie voči žalovanému, bez osvedčenia konkrétnych okolností na strane žalovaného, nie je naplnením zákonnej podmienky reálne existujúcej obavy, ktorá môže odôvodňovať splnenie zákonného predpokladu pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd preto posúdil túto odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

26. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku splnenia predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ako dôsledok toho, že aplikoval reštriktívny výklad ustanovenia § 343 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že navrhované zabezpečovacie opatrenie nemožno nariadiť, lebo sa netýka nehnuteľných vecí vo vlastníctve dlžníka a svoje rozhodnutie v tejto časti nedostatočne odôvodnil, odvolací súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu vyplynulo, že v predmetnej veci sa žalobca žalobou vo veci samej voči žalovanému domáha určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi spoločnosťou PURA W ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim je voči nemu právne neúčinná, eventuálne zaplata náhrady vo výške jeho pohľadávky v sume 108 020,45 eura s príslušenstvom a trovami konania a exekúcie, a to z dôvodu, že je veriteľom spoločnosti PURA W ako dlžníka, voči ktorej má právoplatne a vykonateľne judikovanú pohľadávku v uvedenej výške a napriek tomu dlžník na základe kúpnej zmluvy previedol v žalobe a návrhoch špecifikované nehnuteľnosti na žalovaného, pričom mal za to, že k uvedenému prevodu vlastníckeho práva došlo bez primeraného protiplnenia. Vzťah medzi stranami sporu v predmetnom konaní tak nie je primárne vzťahom medzi veriteľom a dlžníkom, keďže dlžníkom je v danom prípade spoločnosť PURA W a zriadenie záložného práva na nehnuteľnostiach žalovaného by v danom prípade nezabezpečovalo pohľadávku žalobcu, ktorú má voči svojmu dlžníkovi (a teda nie voči žalovanému). Odvolací súd sa preto v zásade stotožnil so záverom súdu prvej inštancie konštatovaným v bode 22. odôvodnenia napadnutého uznesenia, že v danom prípade nebol naplnený ďalší z predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 ods. 1 CSP, pretože zriadenie záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného v konaní o odporovacej žalobe by neslúžilo na zabezpečenie peňažného nároku žalobcu voči jeho dlžníkovi (spoločnosti PURA W).

Pokiaľ žalobca v odvolaní, v otázke výkladu ustanovenia § 343 ods. 1 CSP súdom prvej inštancie poukazoval na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/43/2018 a sp. zn. I. ÚS/118/2023, odvolací súd konštatuje, že ústavný súd v daných rozhodnutiach pripustil, že oba výklady (reštriktívny ako aj extenzívny) príslušného ustanovenia § 343 CSP sa javia ako možné, legitímne a ústavne konformné, pričom je potrebné zohľadňovať osobitosti a venovať sa jednotlivým okolnostiam preskúmvanej veci (najmä existencii právnych vzťahov medzi stranami sporu, ako aj tretími osobami, či dlžníkmi). Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že žalobca v konaní na účely osvedčenia dôvodnosti návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia neosvedčil ním tvrdené okolnosti týkajúce sa personálneho prepojenia medzi dlžníkom a žalovaným, a teda v návrhu ani v odvolaní nijakým spôsobom neosvedčil svoje tvrdenie, že by osobou, ktorá fakticky konala za spoločnosť PURA W bol konateľ žalovaného E. P.. Odvolací súd taktiež zdôrazňuje, že aj pri aplikácii výkladu ustanovenia § 343 ods. 1 CSP, ktorý predpokladá nariadenie zabezpečovacieho opatrenia aj voči tretej osobe, je pri posúdení dôvodnosti návrhu na jeho nariadenie nevyhnutné posúdiť, či bola voči tejto tretej osobe (žalovanému) osvedčená existencia aj ostatných predpokladov pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, žalobca potom voči žalovanému nijako neosvedčil žiadne jeho konanie alebo iné konkrétne okolnosti na jeho strane, ktoré by odôvodňovali existenciu reálnej a bezprostrednej obavy z ohrozenia budúcej možnej exekúcie práve voči žalovanému ako kumulatívnej podmienky pre nariadenie požadovaného zabezpečovacieho opatrenia. Uvedený záver je možné vzťahovať aj k argumentácii žalobcu, že aj žalovaný (nielen spoločnosť PURA W) je jeho dlžníkom, a to titulom eventuálneho petitu žaloby vo veci samej, ktorým sa žalobca, pre prípad, že by sa nevedel uspokojiť z pôvodného majetku dlžníka, domáhal od žalovaného zaplata náhrady vo výške jeho pohľadávky voči spoločnosti PURA W s príslušenstvom a trovami konania a exekúcie od žalovaného ako nadobúdateľa nehnuteľností, nakoľko bez osvedčenia skutočnej a bezprostredne hroziacej obavy z možného ohrozenia budúcej exekúcie žalobcu, nemožno uvažovať o dôvodnosti návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

Odvolačný súd v nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že súd prvej inštancie v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci spor správne právne posúdil, keď vyhodnotil, že v zmysle § 343 ods. 1 CSP nebolo možné v danej veci nariadiť žalobcom navrhované zabezpečovacie opatrenie voči žalovanému. Svoje rozhodnutie o tejto otázke zároveň súd prvej inštancie v napadnutom uznesení stručne ale jasne a zrozumiteľne odôvodnil a s jeho záverom sa odvolací súd, aj po zohľadnení konkrétnych okolností tohto prípadu, stotožnil. Odvolací súd preto posúdil túto odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

27. S poukazom na vyššie uvedené, nemal odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi a rozsahom odvolania, v zhode so súdom prvej inštancie, za dostatočne osvedčené základné skutočnosti odôvodňujúce nariadenie navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia.

28. Úlohou odvolacieho súdu ďalej bolo preskúmať, či odvolacie dôvody žalobcu vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie sú dôvodné.

29. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd, či

- a) je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami
- b) navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti)
- c) uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti)
- d) navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav
- e) právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality)
- f) sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (§ 324 ods. 3 CSP).

30. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak žalobcovi hrozí vznik alebo rozširovanie škody či inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu. Samotné dokazovanie má v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia musí obsahovať zákonom požadované náležitosti, t. j. opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a odôvodnením nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Neodkladné opatrenie má opodstatnenie tam, kde v konkrétnom prípade je odôvodnená obava, že jeho nenariadením by sa podstatne zhoršila právna pozícia žalobcu v danom právnom vzťahu. Na nariadenie neodkladného opatrenia postačuje, ak je osvedčený nárok, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia, je však nutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti. Osvedčenie znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti. Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia súd teda poskytne oprávnenej strane dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou sa neprejudikujú práva a povinnosti strán ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Pred nariadením neodkladného opatrenia súd musí vždy zvážiť, či sa v dôsledku neodkladného opatrenia nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi sporovými stranami, či zásah do práv dotknutej strany je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada tzv. primeranosti zásahu).

31. Dôvodom žalobcom navrhovaného neodkladného opatrenia voči žalovanému bola žalobcom tvrdená obava zo zmarenia uspokojenia jeho pohľadávky s poukazom na skutočnosť, že na sporných nehnuteľnostiach už je evidované ako v poradí prvé záložné právo v prospech spoločnosti BKS Leasing, s.r.o., a preto žiadal nariadiť popri zabezpečovacom opatrení aj neodkladné opatrenie (alebo aspoň jedno z nich).

32. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že neboli splnené podmienky ani pre nariadenie ním navrhovaného neodkladného opatrenia, a to najmä s poukazom na okolnosti prípadu a právne vzťahy strán sporu a pôvodného dlžníka PURA W, odvolací súd uvádza, že v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebol žalobcom osvedčený ani záver o existencii reálnej obavy z ohrozenia exekúcie vo vzťahu k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie svoj záver odôvodnil v bode 27. napadnutého uznesenia s tým, že právny rámec inštitútu odporovacej žaloby ako takej a v konaní osvedčený skutkový stav neposkytujú záver o existencii reálnej obavy z ohrozenia exekúcie.

Žalobca v odvolaní namietal, že tento záver nie je správny najmä vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti danej veci, ktoré videl v tom, že dlžník PURA W mu zámerne nezaplatil jeho judikovanú pohľadávku a svoj jediný zexekvovateľný majetok previedol bez jeho vedomia na žalovaného za kúpnu cenu zrejme 1 euro, a teda dlžník už v súčasnosti nemá žiaden majetok a žalovaný má pozemky zapísané v účtovnej závierke v hodnote 34 000 eur, pričom existuje reálna obava, že sa žalovaný týchto nehnuteľností zbaví za neprimeranú protihodnotu a sám nebude mať žiadny majetok a táto situácia sa môže opakovať aj pri ďalších nadobúdateľoch. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca sa návrhom na nariadenie predmetného neodkladného opatrenia domáhal, aby súd zakázal žalovanému nakladať s nehnuteľnosťami, a to ich predajom, darovaním alebo zámenou za inú vec, ako aj ich zaťažením právami tretích osôb, zakázal nehnuteľnosti prenajať a uzatvárať k nim iné zmluvy a vykonávať jednostranné právne úkony, ktoré sa ich týkajú. Žalobcom navrhované obmedzenie vo výkone vlastníckeho práva sa teda dotýka žalovaného a nie spoločnosti PURA W ako dlžníka žalobcu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd posúdil tvrdenia žalobcu týkajúce sa konania dlžníka a jeho súčasnej nemajetnosti vo vzťahu k navrhovanému neodkladnému opatreniu smerujúcemu proti žalovanému ako neosvedčujúce dôvodnosť jeho nariadenia. Odvolací súd sa preto ďalej zaoberal otázkou, či boli v konaní osvedčené také okolnosti na strane žalovaného ako pasívne vecne legitimovaného subjektu v konaní o určenie neúčinnosti kúpnej zmluvy, ktoré by odôvodňovali reálnu obavu z ohrozenia exekúcie žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že dôsledkom úspechu odporovacej žaloby voči žalovanému by bolo, že odporovaný právny úkon - kúpna zmluva, bude voči žalobcovi neúčinná a žalobca ako veriteľ bude môcť požadovať uspokojenie svojej judikovanej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právny úkonom ušlo z majetku dlžníka, čo v danom prípade znamená, že jeho pohľadávka voči spoločnosti PURA W by mohla byť uspokojená z majetku (nehnuteľností) vo vlastníctve žalovaného. Odvolací súd však dospel k záveru, že žalobca v konaní neosvedčil existenciu reálnej a bezprostrednej obavy z toho, že by žalovaný previedol nehnuteľnosti na tretiu osobu (navyše bez primeraného protiplnenia) ako ani tvrdenie, že by mu v takom prípade nezostal žiadny majetok, z ktorého by bol schopný žalobcovi zaplatiť požadovanú náhradu a teda, že by výkon rozhodnutia bol ohrozený. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že len predpokladaná, uvažovaná a ničím neosvedčená obava žalobcu o hrozbe prevodu nehnuteľností zo strany žalovaného a jeho následného nedostatku majetku na uhradenie požadovanej náhrady, ktorá nemala premietnutie v dostatočnom osvedčení, ktoré by malo vyvolať obavu z ohrozenia možného výkonu rozhodnutia vo veci samej, nie je naplnením zákonnej podmienky reálne existujúcej obavy, ktorá by odôvodňovala splnenie zákonného predpokladu pre nariadenie neodkladného opatrenia v navrhovanom znení.

Žalobca v odvolaní tvrdil, že potreba ochrany jeho práv ako veriteľa v danom prípade podstatne prevyšuje pred ochranou práv žalovaného. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobca domáhal, aby súd žalovanému zakázal nakladať s nehnuteľnosťami a tieto zaťažiť právami tretích osôb, ale aj ich prenajať alebo vo vzťahu k nim uzatvárať iné zmluvy alebo vykonávať jednostranné právne úkony, čo predstavuje zásadné obmedzenie práva žalovaného na pokojné užívanie majetku a dispozície s ním. Je preto nevyhnutné, aby zásah do práv dotknutej strany bol primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov. Odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodné posúdenie žalobcom v návrhu opísaných skutočností, ktoré osvedčujú splnenie zákonných podmienok na jeho nariadenie. V danom prípade však žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia taktiež neosvedčil také okolnosti na strane žalovaného, ktoré by odôvodňovali existenciu bezprostrednej a reálnej existencie obavy z ohrozenia výkonu rozhodnutia vo veci samej, a preto odvolací súd dospel k záveru, že nebola osvedčená ani primeranosť neodkladným opatrením navrhovaného zásahu do vlastníckeho práva žalovaného.

Pokiaľ žalobca v odvolaní na podporu svojej argumentácie poukazoval na rozhodnutia iných krajských súdov, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov, pokiaľ nejde o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít.

Keďže neodkladné opatrenie nie je bežným nástrojom zabezpečenia práva, v prípade rozhodovania súdu o jeho nariadení sú kladené zvýšené nároky na presvedčivosť návrhu a osvedčenie všetkých relevantných predpokladov na jeho nariadenie. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní neosvedčil potrebu operatívneho a preventívneho zásahu súdu do právnych vzťahov medzi stranami sporu nariadením navrhovaného neodkladného opatrenia, nakoľko neosvedčil existenciu takých konkrétnych okolností na strane žalovaného, ktoré by odôvodňovali reálnu existenciu obavy z ohrozenia výkonu rozhodnutia vo veci samej, a teda, že by sa mu za daných skutkových okolností bez nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia už neoplatilo uchádzať o konečnú súdnu ochranu. Odvolací súd preto posúdil túto odvolaciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

33. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd nemal, v zhode so súdom prvej inštancie za dostatočne osvedčené ani základné predpoklady odôvodňujúce nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia.

34. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd zároveň uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, a preto zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

35. Odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379 CSP a § 380 CSP) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia, je vecne správne, a preto ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vznikli stranám sporu v súvislosti s odvolaním podaným proti napadnutému uzneseniu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a neodkladného opatrenia, rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej.

37. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).